

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

12 DECEMBRIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 42 (924) † ANUL 18

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

- Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii –

Un om s-a pregătit să dea o masă de seară, după ce s-a terminat ziua, în care fiecare s-a ostenit cât a dorit. Pentru aceasta, a trimis pe slujitorul său să cheme pe cei invitați. Dar ca și cum ar fi fost înțeleși, toți s-au scuzat, aducând ca pretexte niște motive obișnuite, unii că trebuie să își lucreze pământul, alții că trebuie să aibă grijă de animale sau de afacerile lor, în timp ce cei care sunt căsătoriți trebuie să aibă grijă de familiile lor. Cel care a pregătit ospățul, nu a renunțat și a chemat pe cei care nu se așteptau să primească o astfel de invitație. Cel care cheamă la mântuire, la cina stăpânului, nu este nimeni altul decât Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care nu se numește pe Sine Fiul, ci slujitor, pentru a arăta că Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut Om, este în primul rând slujitor al lui Dumnezeu, Mesia prezis de profeți și în același timp slujitor al mântuirii oamenilor. „După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Matei 20, 28). Omul oarecare care a făcut cină mare este Însuși Dumnezeu, Care nu se numește pe Sine, pentru că El este Cel cu multe nume, dar și Cel fără nume, cum spune Sfântul Grigorie Palama. „Pilda celor poftiți la cină” pune sub semnul întrebării încrederea, nejustificată, a celor care cred că vor fi prezenți la Cina din Împărăția lui Dumnezeu. Deși toți avem locul asigurat, pentru că prin jertfa Mântuitorului toți am fost aduși ca jertfă și îndumnezeiți, adică ni s-au deschis porțile Raiului tuturor, însă cei care nu și-au dorit cu adevărat au pierdut această posibilitate de a cina în Împărăția lui Dumnezeu. Deci și noi pentru a intra în Rai, trebuie să dorim și să lucrăm pentru a ne însuși această posibilitate, pe care o avem deja în Hristos, pentru că El S-a dat pe Sine pentru noi, ca noi să putem să fim părtași la cina Sa. Cei chemați suntem noi, și cei dinaintea noastră sau cei de după noi, adică toți oamenii, pentru că Împărăția lui Dumnezeu a fost pregătită pentru toți, încă de la întemeierea lumii. Dar cum răspundem? Să nu fim ca acei care au fost invitați, dar au disprețuit chemarea și au avut alte preocupări, considerate de ei ca importante sau urgente. Cât de ușor putem fi amăgiți astăzi când ni se pun înaintea atâtea accesorii consumiste care însoțesc acest Praznic, uitând principalul descoperirea tainei tainelor - Nașterea lui Hristos. Să nu lăsăm ca preocupările excesive pentru afacerile personale și responsabilitățile familiale, să devină o cauză care ne despart de Dumnezeu. Dimpotrivă, ele să devină un mijloc de a-i mulțumi și binecuvânta pe Dumnezeu care ne-a învrednicit cu atâtea daruri. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca și noi să aducem roade, ascultând și păzind Cuvântul lui Dumnezeu spre primirea darului, Cel care ne oferă Împărăția Sa - Hristos. Amin.

Planurile omului și zâmbetul lui Dumnezeu

Se spune adesea că, atunci când ne facem planuri, Dumnezeu zâmbește. Poate că este un zâmbet vesel sau este un surâs trist, așa cum îl mai schițează uneori bunicii în colțul gurii când văd că nepoții au crescut și misiunea lor s-a cam încheiat. Dumnezeu vede râvna noastră de a așeza lucrurile pe un fâgaș normal și de a-i ajuta pe alții prin planurile pe care le facem și atunci ne binecuvântează tainic eforturile. Dar mai

vede și egoismul sau ambiția nemăsurată care ne cuprind inima, invidia față de succesele altora, orgoliul și trufia care ne împing la planuri grandioase numai pentru a fi laudați de ceilalți. A-ți face planuri minuțioase necesită

timp și, de fapt, denotă o frică interioară. Frica de a nu scăpa ceva din vedere. Frica de a nu fi la înălțimea așteptărilor. Frica de a deveni ridicol în ochii altora. A nu-ți face planuri deloc înseamnă, pe de altă parte, a trăi la întâmplare. Să te gândești pe îndelete la ce te pricepi și la ce nu te pricepi. Să te gândești cum poți să fii mai implicat în viața celorlalți. Să analizezi ce posibilități ai de a-ți valorifica talanții încredințați de Dumnezeu. Și, cel mai important, să fii realist. Majoritatea oamenilor supraestimează ce pot obține într-un an, dar subestimează ceea ce pot obține în zece ani. De asemenea, în făurirea oricărui plan, gândul la Dumnezeu trebuie să fie prezent. Înțeleptul Solomon spunea: „Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti” (Pilde 16, 3). Trebuie să te gândești că există o posibilitate mai mare sau mai mică să nu împlinești tot ceea ce ai de gând. Unele planuri au nevoie de o viață întreagă pentru a se transforma în realitate. Altele vor rămâne moștenire urmașilor. Iar altele pur și simplu nu sunt necesare. De aceea, este bine să eviți să fii nerealist în ceea ce-ți dorești să împlinești. Și trebuie să te rogi. Continuu, profund și sincer. Altfel, planurile te pot conduce ușor într-o direcție greșită. Vei încerca să faci prea mult și vei renunța sau vei împlini și te vei mândri sau, mai rău, vei spune că Dumnezeu nu te-a ajutat. Aici este greșeala fundamentală pe care fiecare om o face măcar o dată în viață. Pune lipsa realizărilor sale, oricum irealizabile, pe seama lui Dumnezeu. Deci, dacă avem planuri, nu greșim în fața lui Dumnezeu. El nu Se așteaptă să trăim la întâmplare, ci într-un mod responsabil, în care învățăm să ne asumăm diverse sarcini și progresăm în împlinirea lor și în preluarea altora. Altfel spus, să mai privim și zâmbetul lui Dumnezeu, nu doar propriile planuri.

Ajută-ne Doamne să facem voia Ta!

MOȘTENIREA PĂCATELOR

- Duminica Sfinților Strămoși -

Fiecare om se trage dintr-o familie, iar mai multe familii apropiate ca grad de rudenie formează un neam. Fiecare neam are un arbore genealogic. Acest arbore genealogic diferă de la neam la neam. După cum un arbore este sănătos și dă naștere altor ramuri sănătoase, dezvoltându-se foarte frumos, tot astfel se întâmplă și într-un neam care este credincios, cu frica lui Dumnezeu și naște alte ramuri sănătoase și credincioase, dezvoltând foarte frumos, în mod normal, acel arbore genealogic. Observăm la unii arbori cum

începe să le apară câte o ramură uscată, după aceea altele și altele, încet, încet, iar la un moment dat, o mare parte din acel arbore s-a uscat. Apoi, la scurt timp, el se usucă definitiv, deoarece nu l-a

îngrijit nimeni. Asemenea analogie putem să o raportăm la diferite neamuri de oameni care sunt necredincioși. Părinții nu transmit copiilor păcatele personale, ci înclinațiile spre patimi. În acest sens, Sfântul Paisie Velicikovski mărturisește: „Diavolii sunt ocupați tot timpul cu noi; sunt ca niște paznici, care ne urmăresc înclinațiile și dorințele. Dacă observă vreo înclinație la noi, ne îndeamnă spre patima corespunzătoare ei, aruncându-ne plase ca să ne prindă cât mai strâns. Nu trebuie să fim chinuți de gândul că avem parte de o moștenire grea. Chiar dacă în om ar exista vreo moștenire păcătoasă, ea nu poate rezista în fața harului lui Dumnezeu”. Păcatul netratat macină și roade în toți membrii familiei. O bună parte din acei oameni nu-și dau seama de acel lucru și se trezesc după ani și ani, după generații peste generații că „li s-a cam pierdut neamul”, cum se spune în popor, adică păcatul moștenit în familie și netratat cu Tainele Bisericii a făcut ravagii. Cei ce sunt căsătoriți și au copii, trebuie neapărat să se spovedească, să se curețe de păcate pentru a nu se transmite copiilor lor. Să aibă conștiința împăcată că fiii lor nu suferă pentru păcatele părintești. Observăm cum foarte mulți copii se nasc bolnavi. În cele mai multe cazuri copiii se nasc bolnavi datorită păcatelor părinților, care nu le-au spovedit și n-au primit dezlegare de ele. Un om păcătos care nu se spovedește, nu ține rânduielile bisericești: post, rugăciune și îl prinde sfârșitul vieții în acea stare păcătoasă, este o ramură uscată la arborele genealogic al neamului său. Cel mai important remediu pentru vindecarea arborelui este în special Sfânta Spovedanie, deoarece aici sunt: curățirea, tratamentul și vindecarea. Fiecare generație moștenește de la toate cele dinainte caracteristici ale minții, inimii, voinței, particularități ale corpului, probleme rezolvate și nerezolvate. Dacă părinții au rezolvat în ei înșiși o anumită problemă, ei le transmit copiilor o natură umană mai șlefuită. Dacă ei nu vor fi în stare să o rezolve, generația următoare se va lovi de ea, mai devreme sau mai târziu. Primim uneori și particularități negative, iar atunci, ceea ce vom face în viață depinde doar de noi și de modul în care îl primim pe Dumnezeu. Dacă ar exista în om o moștenire păcătoasă, aceasta nu poate rezista în fața harului lui Dumnezeu, care pe cele neputincioase le vindecă și pe cele lipsă le împlinește.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA ORA SLUJBE și ACTIVITAȚI

Vineri	14:00	Spovedanie
17 decembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
18 decembrie	14:00	Spovedanie
Duminică	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
19 decembrie	10:45	Program de bibliotecă

Mâini curate

Un om, care se considera fără de păcat, la Judecata de Apoi, i-a spus Creatorului:

- Doamne, am păzit legea ta, n-am făcut nuci un rău, nici o nedreptate. Privește mâinile mele, sunt curate!

- Fără îndoială că sunt curate, dar sunt și goale!

Viermele

Viermele a privit în jur: toate insectele erau în continuă mișcare și erau fericite. Unele săreau, altele cântau, multe zburau, puține alergau. Numai el, sărăcuțul, era fără glas, fără picioare, fără aripi. Dar nu invidia pe nimeni, știa că este un vierme și-și spunea:

- Fiecare are viața sa!

Și și-a început munca. În scurt timp, s-a înfășurat într-un ghem de mătase, s-a izolat de lume, apoi a stat liniștit în gogoșa lui și a așteptat spunându-și:

- Încă puțină răbdare!

La momentul convenit, din gogoșa de mătase, a ieșit un minunat fluture albastru metalizat, mare, diafan, care și-a întins frumoasele aripi grațioase și s-a înălțat în văzduh, uitând cu totul, că fusese cândva un vierme.

Diavolul e de vină

Un necredincios i-a pus unui necredincios următoarea întrebare:

- Dacă diavolul l-a înșelat pe Adam și el ne înșală și pe noi să păcătuim, apoi el, diavolul, trebuie pedepsit, căci nu suntem noi de vină, ci el.

- Foarte bine, - răspunse credinciosul - dar dacă eu voi zice către dumneata: „Du-te omule și fură, bate, omoară etc.” și dumneata vei face ceea ce te sfătuiesc eu, oare ce se va întâmpla?

- Păi, mă vor înhăța jandarmii și legea.

- Nu se poate, căci doar eu te-am sfătuit.

- Da, dar legea nu vrea să știe de așa ceva.

- Apoi, vezi, dragul meu? Așa e și cu ispitele și înșelăciunile diavolului. El ne sfătuiește numai să facem răul, dar stă în voia noastră să îl facem ori nu. De-l facem, suntem răspunzători și ne vom primi pe drept pedeapsa cerească.

Un șal făcut din apă

O fată, pasionată după lucruri de îmbrăcăminte, ducea la târg laptele de la vitele de acasă, ca să-l vândă. Pe drum îl înmulțea cu apă. Din ce câștiga în felul acesta necinstit, ea își cumpără un șal frumos. Dar bucuria i-a fost scurtă. Mergând spre casă și trecând pe un pod, vântul, care bătea tare, îi smulse șalul de pe umeri și duse în mijlocul șuvoiului. Mâhnită, privea cum se duce șalul pe apă, dar a văzut că aceasta-i voia lui Dumnezeu:

- Din apă te-am făcut, pe apă s-a convenit să te duci!

Și de atunci, n-a mai făcut asemenea faptă necinstită.

